

מים עם אשתו וילדיו, טוביה עם מיש פחתו, ישראל דנוך, שלמה גמליאל, בעל המיסעדה, ושאלו יוסף, בעל פונדק שאול. לרוב היו מצרפים לנסיעה להקה תימנית. שהיתה מנעימה לאורחים את הזמן. באותם ימי חג נראו הנשים בדרך כלל לבד, עם ילדיהן. הגברים היו מסתגרים באחד מאגפי המלון. הם שיחקו קלפים בסכומי-עתיק, המישיחקים נמשכו לפעמים ימים ולילות ללא הפסקה. היו פעמים שאורחים מתוך-לארץ הצטרפו אף הם והשתתפו במישיחקים. כמו האחים דודי ואמנון בחציאן, הגרים בלוס-אנג'לס. בויליה של רחמים בתל-ברוך היו גם כן אירועים משמחים ומפוארים, כמו הברי מיצווה של בנו ברק. כולם היו שם: מנטי, שמואל אוהנה, מימון לוי, יעקב בלה כהן, גנדי ואברשה סמיר. במסיבת גן אחרת הבאתי איתי את יוהר כהן, והוא הצטרף ללהקה תימנית שהוזמנה ושר במשך כל הלילה.

ישראל דנוך כבר היה אז בפנסיה מד עיריית תל-אביב. הוא הפך להיות פסל בשעות הפנאי, שהיו מרובות. פתח חנות מול מיסעדת ציון ואנשי ביהמה רבים הסתובבו שם בחנות — שחקנים כמו זאב רווח, שמוליק קראוס או מיכה שרפשטיין. ועוד חברי'ה ששמעו על אנשי הפסע ה"מאורגן" והיו סקרנים לראות אותם. באותם ימים הדקתי את קשרי עם רחמים טוביה והם עזרו לי בלי סוף. לפני כשנה וחצי הוזמנתי על-ידי משה אפרתי, מנהל להקת החזשים קול ודממה. התלבתי מההופעה המיוחדת, ובערב אחר נדיע לי אז כי החזשים בלהקה זו מרוויי חים כ-24 אלף לירות לחודש ורובם חיים בתנאים קשים ביותר. החלטתי לנסות ולעשות משהו בנידון, וסיפרתי על כך לילידי, רחמים וטוביה. הם גילו מייד נכונות לתרום וביקשו שאיך רשימה של דברים שלהם זקוקה להקעה.

העובדה שהשפיעה עליהם ביותר היתה, כשיספרתי להם שיש שם גם רקדנים חרי' שים תימניים ושאלו מהם אף אימצי — בחור חירש בשם אמנון דמתי, יפה-תואר ומוכשר במיוחד, הגר במושב ליד לוד. לא ידעתי דבר על בעיות של חרשים וחשבתי שאולי אפשר יהיה להציל משהו משמיעתו. הוא שומע מעט. חברי'ה שה' עניינו ונתנו לי כתובת של פרופסור ידוע באירופה. תוך שבוע נסע אמנון לאירופה, לאותו רופא. ועבר במכון מיוחד את כל הבריקות האפשריות. אך הרופאים קבעו כי ניתוח עלול לסכן דברים אחרים וקשה היה לו להתליט.

באותם הימים, כשעברתי בכרם-התי' מנים כדי לקנות אוכל לחיות, שאלו אותי טוביה ורחמים על התפתחות הבריקות. וכשבאתי הימים אמרתי להם שהבחור חזר, שאל אותי טוביה: "נעמי, האם אני נון כבר שומע?"

פרחים ועציצים

ויסקי וקוניאק

רעיון שכסף יכול לפתור כל בעייה זו נראה להם מובן מאליו, והמשימה הפילנתרופית עם להקה חרשים נראתה להם חשובה. בישיבה במיסעדת ציון ערכתי את הרשימה שביקשו וציינתי ש' בסטודיו ברחוב ישראל בק 41 אוהבים משתלה ותוך חודשיים התמלא הסטודיו בצמחיה ענפה. עד שמנהל הלהקה ביקש אותי בעדינות להפסיק לשלוח כל כך הרבה עציצים, מכיוון שלרקדנים לא נש' אר חמצן לנשימה.

רחמים שכר שני צלמים וביקש לצלם בסטודיו, כדי שתהינה להם תמונות בע' לות איכות. התמונות צורפו לתוכניה בהופעת הבכורה, באולם נחמני, היו, כמו' בן, רחמים וטוביה אורחי הכבוד, למרות שאינם מתלהבים במיוחד ממחול בן זמננו. לאחר הבכורה — כך הסברתי ימים קודם לכן — נהוג להזמין את כולם למיסעדה. התשובה היתה חיובית, כרגיל. אני בחרתי בפונדק שאול ורחמים באו איתי אל שאול, שהוא חבר ותיק וגם מרבה בהימורים, וביקש אותו להכין את הטוב ביותר, וכמובן, שהמחיר אינו קובע. הוזמנתי 30 איש. השולחנות היו עמרי סים מכל-טוב. אני לא יודעת בדיוק מי השתתף במימון אותה ארוחה, אבל אמרו לי שזה עלה כ-50 אלף לירות — בלי המשקאות. את המשקאות הזמנתי — בלי נתן צבי ושות', חברי מאז ימי המסיבות (המשך בעמוד 44)

עליזה, מיכה ורון שגריר לא רוצה התנחלות יד-עליזה

זכות-איוב שנחתו

ממסלול המכוננית והציל את חייה, אך הוא לא הספיק לברוח בעצמו ונהרג במקום. מאז היא משוכנעת שרובצת עליה מה שהיא מכנה הקללה האפריקאית, ושכל היקרים לה נפגעים במכת גורל.

תמר חששה באותם רגעים כי גם ידידתה הטובה, עליזה, נפגעה מהקירבה אליה. כשמאוחר יותר התברר, שהתאנים אותם ביקשה הם שגרמו לכך שעליזה תימצא באותו רגע ובאותו מקום שבו אירעה ההתי' פוצצות. היתה לאומללה בנשים.

כשחלפו עוד שעתיים של מריטת עצבים ושל ספקות נוראים ועליזה לא הגיעה, הלכו השלושה למטה המיטרה הצרפתית. שם התברר להם, שאכן נמצאה באתר הפיצוץ גופה בלתי-מוזהה של אשה. אחרי מותה המשיכה עליזה, שנחשבה לאחת הנשים היפות בארץ, לקבל מחמאות. קציני המיטרה שחילץ את הגופה הגדיר את

עליזה שגריר מצעירותה, אבא שחקן כדורגל

כשהגיע ביום השישי האחרון מיכה שגריר לפאריס, הוא מיהר לפגישת עסקים חשובה. חברת-סרטים צרפתית גדולה חתמה עם חברת סירטי קסטל, שבבעלותו, את ההסכם הגדול ביותר שנפל בידי חברת הסרטים הישראלית: צילום שלושה פרקים מתוך שיבעת הפרקים אותם מתעתדת החברה הצרפתית להפיק, על מסעותיו של כריסטיאן ז'ק, הדרך החדשה להודו.

מחמאה

אחרי המוות

באותה עת היה מיכה בדרכה למלון. כשהגיע לקירבת המלון, הבחין ב' כטונה רבה. כמה ימים אחרי-כך בכיתו בירושלים, הוא נזכר שראה אנשים חבושים בראשם רצים ברחוב. כשנכנס למלון שאל את השוער לפשר המהומה. השמועה שהגיי' עה לאוזני השוער היתה שפצצה הוטלה בשגרירות-הלבנונית, הנמצאת גם היא באותו רחוב. באותה שעה היה חגי בדרכו לביתה

במהלך הישיבה עם המפיקים הצרפתיים, ניסה מיכה להתקשר כמה פעמים לחדרה של אשתו, עליזה, במלון מונט בלאן בפאריס. היא לא היתה במלון. באותו זמן היא היתה במסעקיניות יחד עם ידידתה מיטפת שגריר, העיתונאית תמר גולן. עליזה חיפשה מתנה מיוחדת לחתונה, אביו של מיכה, קארל שווגר, היא רצתה להביא לקארל, שלקה בשיתוק חלקי לפני חצי שנה אחרי שטף-דם-במוח, מיתקן מיוחד, מגשי-אוכל עם רגליות, המיועד במיוחד לאנשים המרותקים למיטתם. אחרי חיפושים נרחבים הצליחו עליזה ותמר למצוא את המיתקן. רק אחרי-כך, סיפרה תמר בעיניים דומעות עד כמה היתה עליזה מאושרת מהמתנה שהצליחה למצוא. היא חזרה למלון, שם המתין לה בנה הצעיר, חגי, בן ה-16. היא קבעה עם תמר שהיא וחגי יבואו לפנות ערב לדירתה של תמר, שהיתה קרובה למלון, ושם ימתינו למיכה, שיסיים עד אז את עסקיו. לפני שעליזה יצאה מחדרה במלון לכיוון ביתה של תמר, נשמע צילצול טלפון. היתה זו תמר גולן, היא ביקשה מעליזה לקנות בדרך תאנים, הפרי האהוב עליה. עליזה מיהרה לצאת ואמרה לחגי שהתעכב קצת: "אני קונה בדרך תאנים, ניפגש אצל תמר."

קארל שווגר (במרכז התמונה) חורש באדמות הפציי'בה הסרגדיה הראשונה: התעוורות הרעייה

גוויית האשה שנמצאה: "יש לה גוף של ילדה בת 15". גם אחרי שמיהה זיהה במכון הפאטאלוגי את גופת הילדה בת ה-15 כזו של עליזה, עדיין התעקשו השוטרים הצרפתים בעניין גילה של עליזה בת ה-42. בהודעה הריש' מית הראשונה על מותה הם קבעו את גילה: אשה בת 25. אולם המגע עם המיטרה הצרפתית המשיך להיות קשה. למיכה התברר, שה' מיטרה חשדה שעליזה, עוד לפני שזוה' תה, היתה מניחת הפצצה. כשהגיע מיכה לשאלו אודות אישתו, נחשד אף הוא. רק אחרי-כך התברר שעליזה היתה קורבן טראגי וכך גם הוסר ממנו החשד. בקשתו של מיכה לעכב את פירסום שמה של עליזה, עד שהוא לבני המיטרה על האבידה, ולספר בעצמו לבני המיטרה על האבידה, נדחתה על-ידי הצרפתים חסרי הרגישות.

של תמר. הוא עבר ליד בית-הכנסת דקות אחדות אחרי ההתפוצצות. חגי, שחזרה בוועת ההרס, הגופות המרוששים והדם, אינו מספר עד היום אם הבחין בגופתה של אמו או שרק חשש מהרע ביותר. הבן והאב נפגשו בכיתה של תמר. השעות חלפו, ותחת הרושם של הפיצוץ בבניין הסמוך הם החלו לחשוש. שיחותי' טלפון למיטרה הצרפתית ולבתי-החולים גילו לשני הישראלים את גסות-הרוח ה' מפורסמת של הצרפתים. תמר גולן, היתה על סף ההיסטרייה. ידידיה הרבים של תמר גולן יודעים על אחת האמונות המלוות אותה בשנים האחר' רונות. היא חושבת שהיא מביאה קללה ואסון על כל מי שקרוב אליה. לפני שנים היתה תמר יחד עם בעלה בשליחות באתיופיה. כשניסו השניים לחצות כביש, דהרה לעברם מכוננית. בעלה דחף אותה

קציני מצבייין קארל שווגר קיביו במקום דוקטורט